

החלמאי בספינה

מעשה ביהודי מחלם שירד בספינה
להפליג מעבר לים, הרחק מעיר ומדינה
והנה, בעודם בלב ים, פרצה סערה נוראה,
תלשה הסרנים ממקומם ואת המפרש קרעה,
וגלים אדירים בכוח מכים,
וקרשים רעועים גונחים וחורקים,
והסער שוצף וקוצף בכל עוז
והספינה מיטלטלת כקליפת אגוז.
מי ידע אם עוד לראות אור יום,
או שמא בן רגע תצלול אל התהום.
וכל המלחים רצים בהולים
לקצוות הספינה קושרים חבלים
מחזקים ומתקנים ואתם הנוסעים
מים שואבים ודליים נושאים
ואילו הזקנים שאינם סומכים על נסים
אומרים תהילים ובטלית מתכסים,
וממעמקים משוועים לעזרה
ובעיני כולם הייאוש הנורא.
רק החלמאי עומד מן הצד,
מים לא ישאב, לא יושיט את היד
עומד ומביט בימי הסערה
ופניו מפיקות שאננות גמורה
"חלמאי!" זועקים הנוסעים בספינה
"המים עולים ומציפים כל פינה
הנה הנחשול על גדותיו עובר
ואתה מתעלם ואינך עוזר!"
אבל החלמאי רק חייך בבוז
והשיב במנוחה מבלי לזוז
"מה סבורים אתם, שאני טיפש?
למה ארוץ, ועל מה אתרגש?
נניח שתצלול הספינה וכל אשר עליה,
אז מה זה נוגע לי? וכי אני בעליה?"